

ΕΙΝΑΙ ΚΑΠΟΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ σε τούτη τη ζωή που η Μοίρα σου παίζει περίεργα παιχνίδια. Κι εκεί, τελείως ξαφνικά κι απρόσμενα, όλα μπορούν να αλλάξουν νόημα και μορφή για σένα. Μια τέτοια στιγμή έμελλε κι ο Ιβάν να βρεθεί την κατάλληλη ώρα στο κατάλληλο μέρος.

Ήταν ένα ηλιόλουστο χειμωνιάτικο απόγευμα, από εκείνα που η θάλασσα της μικρής ρεθεμνιώτικης πολιτείας στολίζεται με το διαμαντένιο της φόρεμα, σκορπώντας ολόγυρα το φως και τη λάμψη των ιριδισμών της. Καμάρωνε που πάνω της καθρεφτιζόταν ο ήλιος λίγο πριν αποχωριστεί την όμορφη πολιτεία και χαθεί ξανά πίσω από το φρύδι του βουνού για μια ολόκληρη νύχτα.

Ο Ιβάν κατέβηκε τα σκαλοπάτια που οδηγούσαν κοντά της, τρέχοντας με μεγάλη λαχτάρα να απολαύσει την άμμο και το νερό της, τα μοναδικά ίσως αγαθά που του δόθηκαν τόσο απλόχερα όταν έφτασε σε τούτη την πόλη, χωρίς να κοπιάσει ιδιαίτερα για να τ' αποκτήσει. Βούτηξε στα διαμαντένια της νερά, λούστηκε μέσα στο πορφυρό της χρώμα και προσπάθησε όσο πιο καλά μπορούσε να καθαριστεί από τη σκόνη και τη βρομιά του δρόμου. Μπορεί να ήταν άστεγος και πολλές φορές νηστικός, αλλά η αρχοντική του καταγωγή δεν του επέτρεπε να είναι ούτε βρόμικος, ούτε ατημέλητος. Βγαίνοντας, τίναξε με δύναμη τα μακριά του μαλλιά, επιδεικνύοντας έτσι με καμάρι το μήκος και τη λάμψη τους, και περπάτησε κατά μήκος της μεγάλης παραλίας ψάχνοντας μήπως και μπορέσει να βρει κάτι φαγώσιμο για να χορτάσει το στομάχι του, που ήταν άδειο από την προηγούμενη μέρα.

Δεν ήταν όμως πάντα εύκολο αυτό. Τον χειμώνα, οι κάδοι της θάλασσας είναι πάντα άδειοι, μιας και κανείς δεν πετάει τίποτα μέσα τους, κι οι κάδοι του δρόμου, δυστυχώς, είναι μεγάλοι για τα δικά του δεδομένα.

Θυμόταν ότι για μέρες ολόκληρες έμενε νηστικός τα πρώτα χρόνια που είχε μείνει άστεγος, πριν μάθει τον τρόπο και το κατάλληλο μέρος για να μπορεί να βρίσκει την τροφή του. Έπρεπε να μετακινείται καθημερινά, ίσως και χιλιόμετρα ολόκληρα, προκειμένου να εξασφαλίσει τα προς το ζην. Κι οι άνθρωποι; Οι άνθρωποι... Πολυάσχολοι και πολύ εγωιστές! Πού να δώσουν σημασία σ' έναν άστεγο και πεινασμένο σαν κι αυτόν! Μόνο τα παιδιά τους κάποιες φορές ήταν πιο φιλικά και πρόσχαρα μαζί του, κι αν έτρωγαν κάτι που δεν τους άρεσε κιόλας... ε, τότε ήταν πραγματικά πολύ τυχερός, γιατί ήταν πολύ πρόθυμα να του το προσφέρουν.

ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΣΕΙ ΠΟΛΥΣ ΚΑΙΡΟΣ από τότε που έμεινε άστεγος. Πόσος, δεν θυμάται πια ούτε ο ίδιος. Γεννήθηκε σε μια μικρή φάρμα στα περίχωρα του Λονδίνου, που διέθετε ξενώνες. Ήταν πολύ μικρός, όταν προσφέρθηκε να τον υιοθετήσει μια πολύ πλούσια οικογένεια που είχε επισκεφθεί κάποια στιγμή τη φάρμα τους για ολιγοήμερες διακοπές. Η οικογένεια είχε μαζί της τον μοναχογιό της. Μόλις κατέβηκε το παιδί από το αυτοκίνητο, ο πολύ μικρούλης, τότε, Ιβάν έτρεξε πάνω του λες κι ήταν παλιός του γνώριμος και δεν ξεκόλλησε από δίπλα του σε όλη τη διάρκεια των διακοπών του. Κι έμελλε αυτή η πρώτη τους συνάντηση να καθορίσει για πάντα τη μετέπειτα πορεία της ζωής τους. Το δέσιμο του παιδιού με τον Ιβάν ήταν αξιολόγητο και μοναδικό. Το αγόρι δέχτηκε να φύγει από τη φάρμα μόνο όταν πήρε την υπόσχεση από τους γονείς του ότι θα επέστρεφαν τις επόμενες μέρες για να πάρουν μαζί τους τον μικρούλη φίλο του. Είχε ακούσει τον ξενοδόχο να λέει ότι έπρεπε οπωσδήποτε να δώσει τα μόλις μερικών μηνών κουταβάκια για υιοθεσία. Ήταν αρχοντικής γενιάς ο Ιβάν, αλλά δυστυχώς η οικογένειά του στο πέρασμα των χρόνων, και μετά από πολλές περιπέτειες, έχασε τους τίτλους ευγενείας της. Έτσι ζούσαν πια όπου έβρισκαν στέγη και λίγη τροφή. Πολύ φτωχική ήταν η ζωή τους στη φάρμα και σε πολύ δύσκολες συνθήκες. Άλλα οκτώ μικρά είχε να θρέψει η μητέρα του και τα κατάφερε με μεγάλη δυσκολία. Με χαρά τον έδωσε για υιοθεσία το αφεντικό κι αυτόν και τ' αδέρφια του. «Αυτός είναι ο πιο τυχερός», τον άκουσε να λέει, όταν ήρθε να τον πάρει μαζί της η νέα του οικογένεια. Ο Ιβάν έμελλε πλέον να ζήσει σ' ένα πολύ πλούσιο κι όμορφο προάστιο του Λονδίνου, μέσα στα δέντρα και στη φύση.

Η οικογένεια είχε μια μεγάλη έπαυλη που δέσποζε από μακριά. Ήταν περιτοιχισμένη από ψηλό μαντρότοιχο και την αγκάλιαζε ένας πανέμορφος κήπος, στρωμένος με καταπράσινο χαλί, που όπου κι αν πατούσες βούλιαζες μέσα του. Κάθε λογής πολύχρωμα λουλούδια και μεγάλα δέντρα σε μεθούσαν με τα αρώματά τους και σε θάμπωναν με την ομορφιά τους. Ταξίδευες σε μέρη εξωτικά, ακούγοντας τις μελωδίες σπάνιων πουλιών, που ευτυχισμένα πετούσαν από κλα-ράκι σε κλαράκι ευχαριστώντας τον Θεό για την ανέλπιστη τύχη τους να ζουν μέσα στα δέντρα και τα λουλούδια του.

Στο κέντρο της πολύχρωμης αυτής πανδαισίας υπήρχε ένα μεγάλο σιντριβάνι, σωστή πισίνα για τον Ιβάν. Ολόκληρο τον κήπο είχε δικό του κι ατέλειωτα παιχνίδια σκορπισμένα δεξιά κι αριστερά· κούνιες, τσουλήθρες κι ένα μικρό ξύλινο σπιτάκι δικό του, κατάδικό του. Το πιο σημαντικό όμως απ' όλα δεν ήταν ούτε το σπιτάκι του, ούτε ο υπέροχος κήπος, ούτε το σιντριβάνι! Ήταν ο Άγγελος! Ο Άγγελος, που τα μοιραζόταν όλα αυτά μαζί του.

Σ' αυτό το όνομα άκουγε το μονάκριβο αγόρι της οικογένειας που τον υιοθέτησε. Κι ήταν ένας πραγματικός Άγγελος! Είχε κατάξανθα μαλλιά όλο μπούκλες, μάτια σαν τη θάλασσα, κατάλευκο δέρμα και κατακόκκινα μάγουλα. Ο Ιβάν κι ο Άγγελος έμελλε να γίνουν αχώριστοι. Ένα σώμα, μία

ψυχή κι ας είχαν τόσες διαφορές μεταξύ τους... Αχ, πόσο υπέροχα ήταν εκείνα τα χρόνια για τον Ιβάν! Όταν τα θυμόταν, χοντρές σταγόνες δάκρυα πλημμύριζαν τα πελώρια μάτια του, που γυάλιζαν παράξενα, καθρεπτίζοντας τον πόνο της ψυχής του.

ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΧΕ ΓΙΝΕΙ ποτέ αυτό το τραγικό ατύχημα, που άλλαξε με μιας τη ζωή όλων τους! Δεν έφυγαν ποτέ από τη μνήμη του οι τρομερές εκείνες εικόνες: τα ασθενοφόρα, οι σειρήνες, οι φωνές, ο μεγάλος χαλασμός και το σκοτάδι που βυθίστηκε ξαφνικά μέσα του...

Μόνο ένα ελάττωμα είχε ο πατέρας του Άγγελου κι αυτό ήταν η μεγάλη ταχύτητα: του άρεσε να τρέχει με το γρήγορο αυτοκίνητό του. «Μπαμπά, μην τρέχεις», του είχε πει πάρα πολλές φορές ο Άγγελος κι άλλες τόσες η μητέρα του. Και το κακό δεν άργησε να έρθει! Σ' ένα από τα συνηθισμένα ταξίδια τους στην Κρήτη, τον αγαπημένο προορισμό των γονιών του, στον δύσκολο κι επικίνδυνο δρόμο Ηρακλείου – Ρεθύμνου, μια απότομη κλειστή στροφή, σε συνδυασμό με τη μεγάλη ταχύτητα, ήταν αρκετά! Το Ρέθυμνο ο Ιβάν μαζί με τον Άγγελο δεν το επισκέφτηκαν ποτέ!

Ο Ιβάν ήταν εκείνος που συνήλθε πρώτος. Γρήγορα κατάλαβε πως βρίσκονταν όλοι σε μεγάλο κίνδυνο. Το αυτοκίνητο αναποδογυρισμένο στην άκρη ενός γκρεμού, πυκνός καπνός παντού, ο Άγγελος κι οι γονείς του λιπόθυμοι.

Επιστρατεύοντας όλη του τη δύναμη, άνοιξε με τα δόντια του την πίσω πόρτα, δάγκωσε απ' όπου μπορούσε τα ρούχα του Άγγελου και βάζοντας όλη του τη δύναμη τον τράβηξε και τον έβγαλε έξω από το αυτοκίνητο. Από το καπό του ξαφνικά άρχισαν να βγαίνουν μικρές φλόγες. Προσπάθησε να βγάλει έξω και τους γονείς του Άγγελου αλλά οι δυνάμεις του δεν του το επέτρεπαν. Τράβηξε το παιδί όσο πιο μακριά μπορούσε από το αυτοκίνητο κι έτρεξε σαν αστραπή να βρει διέξοδο προς τον κεντρικό δρόμο. Αψηφώντας τον κίνδυνο, σταμάτησε στη μέση του δρόμου κόβοντας έτσι την κυκλοφορία.

Βλέποντας σ' αυτήν την κατάσταση τον Ιβάν που αλυχτούσε σαν τρελός, καμένο και πληγωμένο, οι οδηγοί κατάλαβαν ότι κάτι πολύ κακό είχε συμβεί. Πίσω του ο πυκνός καπνός που ανέβαινε πια πάρα πολύ ψηλά επιβεβαίωσε τους φόβους τους.

Τα υπόλοιπα έγιναν πάρα πολύ γρήγορα. Κανείς απ' αυτούς που μαζεύτηκαν εκεί, ούτε εκείνοι με τις κόκκινες στολές που ήρθαν αργότερα, δεν έδωσαν σημασία σ' εκείνον... Είχε πέσει μέσα στους ψηλούς θάμνους, αποκαμωμένος και πληγωμένος, ανασαίνοντας με μεγάλη δυσκολία πριν χάσει τις αισθήσεις του.

Η τελευταία εικόνα που είχε στα μάτια του όλα αυτά τα χρόνια από εκείνη την τραγική μέρα ήταν το μεγάλο ασθενοφόρο με τον εκκωφαντικό του θόρυβο να απομακρύνεται μέχρι που έγινε μια μικρή μαύρη κουκκίδα στον ορίζοντα και μέσα στην ψυχή του. Κι έμεινε εκεί, καταγής, ανήμπορος και πληγωμένος, να το βλέπει να χάνεται παίρνοντας μαζί του την οικογένειά του. Παίρνοντας μαζί του τον Άγγελο... Τον σύντροφο, τον φίλο, τον αδελφό του...

ΕΙΧΕ ΜΑΘΕΙ ΤΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ να τον συντροφεύει και να μοιράζονται πολλά παιχνίδια τους, τους περιπάτους τους... Ο μικρός Ιβάν ήταν τα «μάτια» του Άγγελου, που γεννήθηκε με μια σπάνια αρρώστια και δεν μπορούσε να δει «το φως της ζωής», όπως έλεγε η μητέρα του. Πολλές φορές την είχε δει να σκουπίζει κρυφά τα δάκρυά της και να προσπαθεί να κρύψει τον πόνο της. Κι άλλες τόσες, σκύβοντας, του ψιθύριζε κοιτάζοντάς τον μέσα στα πελώρια μάτια του με ευγνωμοσύνη: «Σ' ευχαριστώ, Ιβάν. Σ' ευχαριστώ, που είσαι ο σύντροφος και τα μάτια του Αγγέλου μου». Την ίδια ευγνωμοσύνη είχε δει και στα μάτια του πατέρα του φίλου του, που πάντα φρόντιζε να μη λείπει τίποτα ούτε από τον Άγγελο, ούτε από τον Ιβάν. Τους έστειλε στους καλύτερους δασκάλους μέχρι να μάθουν κι οι δυο να διαβάζουν και να μιλούν τη γλώσσα του σώματος και της ψυχής. Μέχρι να μάθουν να είναι ο ένας τα μάτια κι ο άλλος το σώμα. Ο ένας η φωνή κι ο άλλος η ψυχή. Ο ένας τα βήματα κι ο άλλος ο δρόμος. Ένα! Ένα έγινε ο Ιβάν με τον μεγάλο αδελφό

του. Ο ένας κοίταγε κι ο άλλος έβλεπε. Και μετά από πολλούς κόπους και βάσανα, ο Θεός ακούμπησε με το χέρι ενός γιατρού τα μάτια του Άγγελου και το αγόρι είδε «το φως της ζωής».

«Ευλογία Θεού! Θαύμα!» έλεγαν όλοι. Όμως αυτό ήταν θαύμα και για τον Ιβάν. Στον παράδεισο επί γης έζησε μετά με τον Άγγελο, όταν γύρισε επιτέλους θεραπευμένος από την Αμερική. Και τι δεν έκαναν μαζί. Απόλαυσαν με πάθος όλα εκείνα που δεν τους επιτρέπονταν να ζήσουν τα προηγούμενα χρόνια. Ατελείωτους μακρινούς περιπάτους στα δάση της Αγγλίας, ώρες ολόκληρες κολύμπι τα καλοκαίρια στις μεγάλες λίμνες της, αλλά και στις θάλασσες της Ελλάδας, που επισκέπτονταν κάθε καλοκαίρι. Ήταν τέτοια η εκπαίδευση του Ιβάν και τόση η λαχτάρα του Άγγελου για ζωή, που δεν άφηναν παιχνίδι για παιχνίδι να μην το παίζουν μαζί.

Το πιο αγαπημένο όμως και των δύο ήταν το ποδόσφαιρο. Έ, εκεί πια είχε φοβερές ικανότητες ο Ιβάν, μιας κι ήταν το αγαπημένο του. Τι θα πει Ρούνεϊ και Τζέραρντ, τι θα πει Μέσι και Ντομίγκες, τέτοιο σέντερ φορ δεν είχαν ξαναδεί τα γή-πεδα. Έβαζε την μπάλα ανάμεσα στα πόδια του και τρέχοντας με μεγάλη ταχύτητα, κάνοντας απίστευτα τάκλιν και φανταστικά μαρκαρίσματα κατάφερε πάντα να την πηγαίνει στα δίχτυα του αντιπάλου. Τότε, όλα τα παιδιά της ομάδας του Άγγελου χειροκροτούσαν και τρελαμένα φώναζαν: «I-I-IBAN, I-I-IBAN!!!».

«Μπράβο στ' αγόρι μου, μπράβο στον παιχταρά μου» έλεγε κι ο Άγγελος και καμάρωνε αγκαλιάζοντάς τον γεμάτος περηφάνια. «Είσαι ο καλύτερος!»

Όπου η παρέα κι ο Άγγελος, όπου ο Άγγελος εκεί κι ο Ιβάν.

Συνεχίζεται... το Σάββατο 17/1.